

ΦΙΛΙΛΟΓΙΑ,
seu
BREVIS DE AMI-
CITIA DISSERTATIO, PAVCIS
inclusa thematibus; in inclyto Lipsiensium ^{ασκητηρίῳ} in
privatam ^{συζήτησιν} proposita, ac diligenter,
collatis sententijs, 19. Decemb.
die, ventilata.

P R A E S I D E
M. Theophilo Ænetio Rochlicensi.

R E S P O N D E N T E
Samuele Bornhusio, Mansfeldensi Secre-
tioris Philosophiae Studioſo.

Plato in Lyside:

Βελοίμη φίλος ἀγαθόν μᾶλλον οὐ Δαρεῖον
χρυσον κτησάθει.

A N N O τῆς Χριστογονίας
C I O . I O . C V I .

Islebij, Per Bartholomæum Hornigk excudebatur.

Diss. jur. civ.

44, 16

CLARISSIMIS,
CONSULTISSIMIS, EXCELLEN-
tissimis, Politissimisq; viris

DOMINO
IOHANNI CURTIO, BISCHOFF-
rodensi, Philosophiae & I. V. D. eloquentiae in ce-
leberima Lipsensium Academia Professori publico,
& facultatis Iuridicæ assessori
dignissimo.

DOMINO
TOBIÆ TRACHELIO, AQVENSI
Cathedralis Ecclesiæ Magdeburgensis in Comitatu
Mansfeldensi Substituto vigilantissimo
& P. C. eminentissimo.

DOMINO
GEORGIO VVAGNERN, OLIM
præfecto Leimbacensi fidelissimo affini &
compatri suo dilectissimo.

Dominis Mecænatibus, Patronis, Promotoribus
& Fautoribus suis plurimum & in perpetuum
colendis.

Aywnis hanc ñðixñ strenæ loco offert.

Samuel Bornhusius Mansfeldensis
Respondens.

THESSIS PRIMA.

Nter omnia illa, quæ homo, φύσις τῶν ἀνθρώπων, in huius vitæ communione meritò singulari studio anquirit expetit & prosequitur, etiam amicitia locum haud postremum vendicare sibi videtur.

I I.

Ea namq; tūm dignitate tūm iucunditate pollet, maxima; & commoda plurima non minùs quàm amplissima vitæ humanæ suppeditat.

I I I.

Aristotele teste Eadem aut virtus ipsa, aut cum virtute coniuncta, eiusq; usus & fructus est. 8. Eth. Nic. c. 1.

I I I I.

Tantopere insuper necessaria, ut in omni fortuna, prospera iuxta & adversa, illâ plurimum indigeamus. 8. Eth. Nic. c. 1.

V.

Facit enim Ipsa, ut lautioribus instructi divitijs suam erga egentiores amicos εὐεγγεσίαν exercere queant; atq; ut ab his illi mutua recipient beneficia. 8. Eth. Nic. c. 1.

V I.

Omní etiam ætati illa commodat, juvenes à lapsuum & vitiorum devijs ad viam virtutis revocando; senum imbecillitatēm subsidiariā juniorum operā suffulciendo; virorum præclaras virtutum actiones in lucem & conspectum producendo. 8. Eth. Nic. c. 1.

A 2

Nulla

Encomi-
on huius
doctrinæ

Illius di-
gnitas;

Necessi-
tas;

Vtilitas;
& primū
ratione
hominū,
diversa-
rum for-
tunarū.
Secundō
diversarū
ætatum.

V I I.

Nulla deniq; hominum communio nullaq; vitæ pars non uberrima ex illa emolumenta & cōmoda consequitur.

V I I I.

Quæcum ita se habeant; vim & genuinam Amicitiæ in dolem nos, qui honestarum artium & virtutum studiosi audire diciq; volumus, haud immeritò sedulò rimamur.

I X.

Qua in parte facem quasi nobis præfert Aristoteles, qui duos libros insignes, de Amicitia concinnatos, nobis reliquit.

X.

Ductum itaq; illorum sequentes, vim & naturam Amicitiæ paucissimis hoc tempore contemplabimur, allata in primis & paucis enodata Definitione, quæ τὸ τῆς φίλου Amicitiæ illustrem in modum nobis aperit; & postea divisione; & quæstione deniq; una atq; altera, ad veram Philosophi de Amicitia sententiam plenius percipiendam, accommodata.

X I.

Sed ne multiplex vocabuli σημασία nos in errorem det præcipites; quam Amicitiam hoc loco intellectam velimus, primùm indicabimus.

X I I.

Tribuitur namq; id vocabulum aliquando etiam rebus sensu & anima carentibus: Qua ratione pluviam planis æstu torrentibus, ulmum viti gratā & amicam dicimus.

X I I I.

Præterea in brutis animalibus quædam Amicitiæ quasi umbra

Disputa-
tionis hu-
ius xatæ
scoris.

Distin-
ctio voca-
buli ómu-
rōμχ.

si umbra est conspicua: Qua ratione graculus graculo, & formica formicæ, in vulgato proverbio, chara esse dicitur.

X I I I.

Quem instinctum Deus opt. Max. illis ideo potissimum procul omni dubio insevit, ut ad exemplum illorum multò magis homines ad mutuum Amicitiæ fœdus allicerentur.

X V.

Verùm nos humanam solum Amicitiam hoc loco inquirimus.

X V I.

Quæ quidem ipsa etiam non unius modi, sed quatuor generum est, alia nimirum superioris erga inferiorem; alia inferioris erga superiorem; alia erga seipsum; alia deniq; inter æquales 8. Eth. Nic c 7.

X V I I.

Vti autem harum postrema solum *iticitatæ* quidem, Amicitia est & dicitur. ita Eandem etiam hæc disquisitio nostra peculiariter intuetur & considerat.

X V I I I.

Quæ & definitur ab Aristotele: quod sit *εὐσταχία ἐν αὐτιπέπονθόσι μὴ λαθάνεσσα*, id est, Benevolentia mutua, non latens, seu manifesta. 8. Eth. Nic. c. 2.

X I X.

Vbi tūm Genus, tumq; differentia gemina Amicitiæ *εὐσταχία* luculenter nobis monstrant.

X X.

Ac pro Genere quidem assignatur *εὐσταχία* benevolentia, quæ vi nominis nihil aliud quam bonam voluntatem quan dam, notat & exprimit.

A ;

Primum

Humanæ
Amicitia
quadru-
plex.

Significa-
tio huius
loci pro-
pria.

Definitio
Amicitiæ
proprii-
simè sic
dictæ.
Duæ de-
finitionis
partes.

Genus.

X X I.

Primum ergo Amicitiae requisitum est, ut Amici erga se invicem bene affecti sint, sibiq; optima quæq; exoptent, ac pro virili exhibeant.

X X I I.

Qui affectus principium est Amicitiae, quiq; diuturnitate temporis confirmatus ipsam tandem gignit & efficit Amicitiam.

X X I I I.

Etsi verò omnis quidem Amicitia est benevolentia: tamen non contra omnis benevolentia statim est Amicitia.

X X I I I I.

Qua de causa Genus latè patens per differentias duas limitatur & restringitur.

X X V.

Quarum prima ostendit, benevolentiam illam, quâ constituitur & firmatur Amicitia, ἐν ἀπεποθέσι, id est, in mutua tûm amoris tûm beneficiorum compensatione seu retributione consistere.

X X V I.

Qua conditione à subiecto Amicitiae inanimatae res excluduntur, quibus cum homine nulla propriè sic dicta intercedit Amicitia, cum illæ amorem mutuum homini præstare nequeant. g. Eth. Nic. c. 2.

X X V I I.

Sed & alio planè Amoris genere res inanimatas homo prosequitur, & alio Amicum: Quod ipsum etiam nobis est indicio, Amicitiam inter hominem & inanimatas res nullam coalescere. g. Eth. Nic. c. 2.

X X V I I I.

Etenim qui Amicum sincero complectitur amore; is non tam in suum ipsius, quam Amici commodum, id facit. g. Eth. Nic. c. 2.

Qui

2.
Gemine
differen-
tia,

Prima
differen-
tia.

Duplex-
ratio
quod ho-
mini cū
in ani-
matis re-
bus nulla
sit amici-
tia.

1.
2.

X X I X.

Qui verò inanimatas res amat; is solùm illas sui ipsius causa amat: non ut integras & salvas illas exoptet, sed ut utatur ac perfruatur illis 8. Eth. Nic. c. 2.

X X X.

Est ergo Amicitia ejusmodi benevolentia quâ aliquis non sibiipsi, sed alteri favet & cupit ex animo 8. Eth. Nic. c. 2.

X X X I.

Altera differentia Generi laté patenti addita exigit, ut benevolentia sit μὴ λαθάνσα, id est, non ignota latens & obscura, sed manifesta explorata atq; cognita.

z. Diffe-
rentia.

X X X I I.

Fieri namq; potest, ut quis alium, quem ne vidit quidem, propter ingenij aut vii tutis præcellentis famam, suspiciat diligatq; : Vbi tamen haudquaquam adhuc viger Amicitia.

X X X I I I.

Noti ergo non tantùm sint necesse est, qui Amici prohiberi cupiunt; sed etiam ut alter alteri animum amicum & benevolum omnis generis studijs & officijs comproba verit.

X X X I V.

Porro objectum Amicitiae quod attinet; aliud exter num, & aliud internum Illa agnoscit.

X X X V.

Internum est Amor, qui nihilquidem aliud, quam affectionem quandam amantis erga rem amatam denotat.

X X X V I.

Externum est τὸ φιλητόν amabile: idq; rursum gemi num,

Geminū
Amicitie
objectū:

Internū.

Externū.

Duplex
Amabile.

i. Simpli-
citer tale.

z. Φαγ-
νόμενον.

Φαγόμε-
νον Amia-
bile du-
plex.

Tria in
univer-
sum ama-
bilia.

Tres spe-
cies Amis-
citiæ pro-
priissimè
suis dictæ.

1.

num, nimirum vel revera ac simpliciter tale, vel apparens solum, cum revera non bonū nec amabile sit. Eth. Nic. c. 2.

X X X V I I.

Simpliciter suaq; natura ac per se amabile sola virtus.
est, bonum absolute ac simpliciter tale.

X X X V I I I.

Apparens amabile, ac per accidens tale, et si videtur quidem amabile, revera tamen amabile non est: Quo pacto fieri potest, ut quis rem sibi vehementer noxiā, ceu bonum quoddam deperiat, & unicè sibi exspectat.

X X X I X.

Hocq; rursum vel jucunditatis speciem præ se fert, vel vtilitatis.

X X X X.

Hinc ergo tria emergunt amabilia τὸ ἀγαθόν, τὸ ὕδωρ καὶ τὸ χρήσιμον, id est bonum vel honestum, jucundum & utile. 8. Eth. Nic. c. 2.

X X X X I.

Quorum quidem ratione tres quoq; species amicitiae constituuntur, honesta scilicet, jucunda, & utilis. 8. Eth. Nic. c. 3.

X X X X I I.

Honesta bonum respicit verè ac simpliciter tale. Qua ratione cum vir bonus ac virtute prædictus eundem virtutis in alio conspicatur habitum, non potest non eundem, cum simile simili gaudeat, ac imprimis virtus ad se alliciat attrahatq; benevolentia amore studijsq; suis prosequi: Vbi alter vicissim studio sibi habet maximo, vt amore benevolentia & officiis omnis generis gnaviter benefactori suo respondeat.

Ex quo

X L I I I.

Ex quo ipso quidem firma tandem animorum conjunctio, & sincera Amicitia efflorescit.

X L I I I I.

Iucunda Amicitia jucunditatem spectat, tamq; diu durat, quo ad jucundum mutuo potest percepi. 8. Eth. Nic. 3.

X L V.

Vtilis deniq; commodorum gratia contrahitur: quibus quidem utrinq; datis acceptisq; Amicitia viget; non datis languescit & interit. 8. Eth. Nic. c. 3.

X L V I.

Etsi verò definitione antea adducta singulæ hæ species conveniunt: Unaquævis siquidem benevolentia est mutua ac manifesta: Attamen eadem multis modis, quatuor tamen in primis, à se invicem dissident.

X L V I I.

I. Ac primò posteriores duæ, jucunditatis & utilitatis causa conflatae, non propriè per se & simpliciter, sed impropriè ac per accidens solum sunt & dicuntur Amicitiae. 8. Eth. Nic. c. 3. & 4.

X L V I I I.

Bonum enim ipsis propositum non simpliciter tale est, sed apparet solum, quod saepius simpliciter bono adversum est quam maxime. 8. Eth. Nic. c. 3.

X L I X.

Ad hæc qui Amicitias illas colunt, illi non per se, sed per accidens solum, ob affulgentem nimirum vel voluptatem

B

tem

2.

3.

Quatuor
differens
riæ qui-
bus hos
nesta a-
micitia
distingui-
tur à iu-
cunda &
utili,

tem vel utilitatem, facile varijsq; modis exprantem, benevolentia se afficiunt mutua. 8. Eth. Nic. c. 3.

L.

Amicitia autem honesta sola propriè ac per se Amicitiae nomen sibi vendicat, cum ad bonum per se & simpliciter tale destinata & directa sit; Boni etiam viri per se & simpliciter, id est ex virtute tales, non propter aliud quid, sed propter seipso mutuo se prosequantur amore s. Eth. Nic. c. 3.

L I.

Estq; proinde nomen Amicitiae eiusmodi, quod haudquaquam pari jure omnibus speciebus suis potest attribui, sed quod κατὰ πρότερον καὶ ὕστερον de ijsdem enunciatur: primariò siquidem soli honestæ Amicitiae; secundariò verò etiam jucundæ & utili competit.

L II.

a. Amicitiae jucunditatis & utilitatis causa contracta, dissolutu sunt facilimæ, quemadmodum jucunda quoq; & utilia facile dissolvuntur & intercidunt. 8. Eth. Nic. c. 3.

L III.

Honesta verò Amicitia tres ob causas permanens est & stabilis: 1. Quia virtus quæ bonum stabile est, illam non solùm efficit, sed etiam sartam rectamq; conservat. 2. Quia honesti amici per se sibi invicem benè cupiunt, non per accidens. 3. Quia honesta Amicitia etiam jucunditatem & utilitatem, non quidem apparentem illam, sed veram atq; solidam, sibi adjunctam habet perpetuò. 8. Eth. Nic c. 3.

3. Subje-

Amicitia
genus est
omnium or
non su
rūpum.

Cur ho
nesta As
micitia
sit stabi
lis.

L IIII.

3. **Subiectum** quoq; dictas tres species evidenti discrimine sejungit. Honesta namq; non nisi inter viros probos de virtute praeditos locum habet. Iucunda verò & utilis promiscuè inter quos vis coire potest. g. Eth. Nic. c. 3. & 4.

L V.

Quanquam juuenes ut plurimum jucundam; senes verò utilem maximè conseruent Amicitiam. 8. Eth. Nic. c. 3.

L VI.

Illi namq; quia affectibus plerumq; indulgent, ut plurimum etiam jucundum anterunt utili. Hi verò, quia ætas homines, Comico, ipsaq; experientia teste, ad rem plerumq; facit attentiores; ideo utile potius appetunt & prosequuntur quam jucundum.

L VII.

4. Deniq; honesta Amicitia non æquè criminatio-nibus est obnoxia, quemadmodum jucunda & utilis. 8. Eth. Nic. c. 4.

L VIII.

Quia enim Amici honesti satis longo tempore mu-tuò se exploraverunt, & virtutem fidemq; sibi invicem probarunt; ideo clandestinis aliorum delationibus & calumnijs non inveniunt nec ullam fidem illis adhibent.

L IX.

In jucunda verò pariterq; utili Amicitia ut suspicio-num æstus dominantur; ita delationes quoq; inculationes & criminationes aliorum attenduntur.

B 2

Sed

3.
Subie-
ctum a-
micitiae
honestæ.
Subiectū
Amicitię
tùm ius-
cundæ
tum utis-
lis.

Cur iu-
venes ple-
rumq;
iucundā
colant A-
micitiā
& senes
utilem.

4.

L X.

Sed & τὰ ἔγχληματα καὶ μέμφεις, id est expostulationes & quærimoniæ in Amicitia quandoq; audiuntur : non quidem in jucunda, nec in honesta, sed solum in utili: Eamq; ipsam quoq; non parum perturbant, quin aliquando derimunt & divellunt penitus ! 8. Eth. Nic. c. 8. & 13.

L XI.

Ac in jucunda quidem ideo quærimoniæ existunt nullæ, cum quando expetita denegatur voluptas, statim Amicitia fiat dissolutio. 8. Eth. Nic. c. 13.

L XII.

Honestam etiam Amicitiam ideo quærimoniæ non affigere & dissolvere queunt, cum honesti Amici utrinq; tales se gerant, quales omnino oportet, ac proinde nullis quærimonijs locus sit. 8. Eth. Nic. c. 13.

L XIII.

In sola igitur utili Amicitia rixæ & quærelæ exoriuntur, cum Amici invicem sibi non satisfaciunt, sed utrinq; ampliora commoda desiderant. 8. Eth. Nic. c. 13.

L XIV.

Sed & illud animadvertisit, honestam Amicitiam cum pluribus simul haud haberi posse. 8. Eth. Nic. c. 6.

L XV.

Ea namq; amorem non nisi vehementissimum ac plane singularem desiderat, qualis quidem ad plures simul haud extendi potest. 8. Eth. Nic. c. 6.

L XVI.

Ad

Quæri-
moniæ
& rixæ
utilis A/
micitiæ
adiunctū

Cur nul-
læ rixæ
in Ami-
citia iu-
cunda.
Cur nul-
læ in ho-
nesta.

Quando
rixæ ob-
orientur
in Amic.
utili.

Honesta
non esse
potest in-
ter plus
res simul
duas ob-
causas.

I.

Ad quod accedit, quod honesta Amicitia (quæ ea-
dem etiam perfecta jure dicitur) diuturnam, quò amici
animus pernoctatur, conversationem vitæq; consuetudi-
nem desideret, qualis quidem uni cum pluribus vix po-
test intercedere. 8. Eth. Nic. c. 6.

2.

Amicitia verò tūm jucunda tūm utilis cum pluribus
simul omnino potest contrahi. 8. Eth. Nic. c. 6. Cum ni-
hil obstet, quò minùs jucundum pariq; modo utile cum
pluribus communicetur.

Jucunda
& utilis
esse po-
test inter
plures.

L X V I I.

Præterea temporis spatio per exiguo illæ consuuntur
ac conflantur Amicitiae. 8. Eth. Nic. c. 6.

Duplex
similitu-
do Ami-
citiæ ho-
nestæ &
jucundæ
pariterq;
utiles.

L X I X.

Quanquam rursus jucunda pariterq; utilis Amici-
tia gemina ratione honestæ videatur similis. 8. Eth. Nic.
c. 4.

L X X.

Quemadmodum enim ab hac genuina ac solida dima-
nat, tūm voluptas tūmq; utilitas; ita Φρονομόνη ab illis
provenit. 8. Eth. Nic. c. 4.

1.

2.

L X X I.

Deinde uti honesta, firma stabilisq; ut pote virtutis
quasi glutine compacta, permanet; ita illæ quoq; stabili-
les & permanentes sunt, si modò jucunditatis & utili-
tatis mutua ac non planè impar fiat compensatio; ac si
fortunis ætate aut vitæ genere pares conscientur. 8. Eth.
Nic. c. 4.

B ;

Compa-

Iucunda
affinior,
honestæ
quām u-
tilis, tres
ob causas

Ιερά A-
amicitiae
honestæ.

Eadem
duas ob
causas
rara.

1.

2.

Primò quidem ideo, cum reperiantur paucissimi qui
vera virtute sint condecorati. 8. Eth. Nic. c. 3.

Deinde verò quia diurna vitæ consuetudine mul-
toq; tempore opus est ut amici probè se explorent ac per-
noscant mutuò. 8. Eth. Nic. c. 3.

Atq;

LXXXII.

Comparatione verò inter Amicitiam jucundam &
utilem instituta; apparet, jucundam propriùs accedere ad
honestam, qm̄ utilem. 8. Eth. Nic. c. 6.

LXXXIII.

I. Quemadmodum enim honestæ; ita etiam jucundæ
multa inest voluptas. 8. Eth. Nic. c. 6.

LXXXIII.

2. Præterea cum utilis sordido tantùm questui intenta
sit, jucunda meritò habetur liberalior. 8. Eth. Nic. c. 6.

LXXXV.

3. Deniq; , quia jucundo etiam beati indigere videntur,
non perinde autem utili. 8. Eth. Nic. c. 6.

LXXXVI.

Quæ hactenus commemorata id cum primis fatis su-
perq; arguunt, honestam Amicitiam reliquas duas digni-
tate & pulchritudine longè antecellere.

LXXXVII.

Verum ut eximia & per pulcra illa; ita per quam rara
etiam est. 8. Eth. Nic. c. 3.

LXXXVIII.

Primò quidem ideo, cum reperiantur paucissimi qui
vera virtute sint condecorati. 8. Eth. Nic. c. 3.

LXXXIX.

Deinde verò quia diurna vitæ consuetudine mul-
toq; tempore opus est ut amici probè se explorent ac per-
noscant mutuò. 8. Eth. Nic. c. 3.

LXXX.

Atq; sic hactenus paucis persecuti fuimus tum Definitionem tum divisionem Amicitiae illius, quæ consistit ēr istotyti.

LXXXI.

Verūm quia Aristoteles quædam etiam *γνῶμενα*, ad rationem Amicitiae pertinentia, proponit & discutit; ideo nos quoq; unum atq; alterum illorum coronidis loco delibabimus.

LXXXII.

Ac primò quæri potest: vtrum Amare Amicitię potius conveniat, an verò Amari?

LXXXIII.

Vbi quidem prius Amicitiae magis esse proprium quam posterius, duæ in primis rationes arguunt.

LXXXIV.

Primò enim Mater suum in sinu fovet ac deamat fo- bolem, sive ab hac redametur, sive minus. 8. Eth. Nic. c. 8.

LXXXV.

Præterea majorem dubio procul laudem meretur qui sincrè amat, quam qui amatur. 8. Eth. c. 8.

LXXXVI.

Quamobrem Amicitię, quæ res est honestissima, illud potius conveniet. 8. Eth. Nic. c. 8.

LXXXVII.

Sunt porrò qui ambigant: vtrum magis amet qui beneficium dat, an verò qui accipit. 9. Eth. c. 7.

Tria *γνῶμενα*
huc spe-
ctantia.

Primum
Magis
propriū
Amicitię
Amare
q Amari,
duas eō
causas.

1.

2.

Secundū

Vbi

Maior a-
mor in
dante
quam in
accipien-
te tribus
de caugis.
1.

LXXXVIII.

Vbi amore in dante esse intentiorem quam in acci-
piente ita ostendit Philosophus.

LXXXIX.

Ardentius amat quod efficit, quam quod efficitur.
Quod præter cætera Poëtæ comprobant, qui ingenij & in-
dustriæ suæ foetus æquè ac liberos suos suspiciunt admir-
rantur diligunt. 9. Eth. Nic. c. 7.

X C.

Iam verò quodammodo efficit qui dat, quemadmo-
dum is qui accipit, quodammodo efficitur, ac proinde im-
pensiùs ille amat quam hic. 9. Eth. Nic. c. 7.

XCI.

Præterea Amor cum honesto potior & amplior con-
junctus est, quam cum jucundo & utili.

XCII.

Quia igitur honestum penes dantem est, jucundum
verò & utile penes accipientem: magis etiam illum ama-
re quam hunc, existimandum est. 9. Eth. Nic. c. 7.

XCIII.

Deniq; plus amoris illis dubio proculinest qui effi-
ciunt id quod est difficile, quam qui sine difficultate ali-
quid accipiunt. 9. Eth. Nic. c. 7.

XCIIV.

Tam verò qui dant, illi præstant id quod est difficile:
Quibus verò datur, illi sine difficultate accipiunt. Con-
junctum ergo illud cum majori amore quam hoc. 9. Eth.
Nic. c. 7.

In disce-

X C V.

In disceptationem insuper id etiam venit : Vtrum Felix, qui ἀπλῶς τέλεον καὶ αὐταρκές ἀγαθὸν possidet (i. Eth. Nic. c. 7.) amicis indigeat ?

Tertium
ζήτημα.

X C V I.

Vbi affirmantem , his inducti rationibus , cum Aristotele tuemur sententiam.

Rationes
duæ, q
felix in-
digeat a-
amicis.

X C V I I.

i. Cum Felicitate bona complicata sunt plurima æquè ac amplissima. Sed & amici in amplissimorum bonorum sunt censu & numero. Pertinent itaq; & illi ad felicitatem. 9. Eth. Nic. c. 9.

X C V I I I.

Insuper ad Felicitatem semper id spectat quod est honestius. Honestius autem est amicis benefacere, quam planè alienis. Desiderat itaq; Felicitas amicos quibus benefaciat, ut hoc pacto id consequatur & obtineat quod est honestius. 9. Eth. Nic. c. 9.

2.

Quales
amici fe-
lici opus
sint,

X C I X.

Quanquam non tam utiles aut jucundos quam honestos amicos Felix desideret. 9. Eth. Nic. c. 9.

C.

Illi namq; soli sunt , quorum virtutum actionibus Felix suaviter afficitur. 9. Eth. Nic. 9.

C I.

Illi etiam presentibus Felicis actio multo est præclarior & eminentior. 9. Eth. Nic. 9.

C

Deniq;

Genera-
lis com-
monefas
et jo de
compa-
randis a-
amicis.

Quæsti-
onis.

C I I.

Deniq; ad unumquemvis pertinet , ut πολυτιλίας,
ceu perniciosaν ὑπερβολὴν, pariteιq; αφιλίαν ceu ἐλλεψία
multis suppositam incommodis & periculis, omni con-
tentionis studio devitet. 9. Eth. Nic. 10.

C I I I.

Verūm ne, præter institutum nostrum , theseon excre-
scat numerus ; hic pedem figimus : Disquisitionem no-
stram concludentes commonefactione Dialogo Cicero-
nis , qui Lælius inscribitur , his verbis inserta : Ego vos
hortari tantum possum, vt Amicitiam omnibus rebus hu-
manis anteponatis. Nihil enim est tam naturæ aptum,
tam conveniens ad res vel secundas vel adversas. Atq; in
fine : Vos hortor ut ita virtutem locetis , sine qua Ami-
citia esse non potest , vt excepta ea nihil Amicitiâ præsta-
bilius putetis.

1. Num Amicitia ex indigentia ortum trahat? A.
2. Vtrum omnis φιλαυτία sit reprehendenda? N.
3. Vtrum Patri an verò Matri plus debeatur hono-
ris? Aprius.

Ad

AD ORNATISS. Dn. RESPONDENTEM.



Audo, Bornhusi ; nil Codri iurgia curans,
Euryali & Nisi foedera amica refers ?
Omnino cupidus similes inquiris amicos ,
Temporis hoc verò quâ ratione pares ?
Proderat heic vigilans centum Argi fidus oclorū ,
Et Cynicam in mediâ sumere luce facem .
Ille, φίλοι, ὁδεῖς φίλο ! exclamasse Sophorum
Fertur ; vox equidem Delphica, credo, fuit .
Nam refugum atq ; , inhiat patulo quod Tanta-
lus ore ,
Pomum, sic noctu fidus amicus erit .
Quare si Momus iam sis, repetasq ; fenestram
Pectoris, à tergo & lumina fronte geres .

Thomas Stolsius Dantiscanus.

F I N I S.



